

Wakan Tanka Wakan, na kai čim, čandý eeja peja wo.

tak tohle je indiánský pozdrav. Určitě zní líp a vyjadřuje víc, než obyčejné „ahoj“. Indiáni mi jsou sympatičtí, protože téměř neznali vlastnosti jako jsou závist, hamižnost, sobeckost. Všechno se změnilo v okamžiku příchodu bílého muže. Ten chytře využil jejich slabostí a ukradl jim všechno – nekonečné pláně, vysoké hory, hluboké kaňony a taky to hlavní – svobodu.

Minulá VH proběhla bez mojí přítomnosti a zatím to vypadá, že i ta příští bude možná beze mě, protože právě 1. prosince nastupuji na nové místo a opravdu netuším, jak to budu stíhat.

Budu se ale snažit přijít, protože minule jsme sice skvěle zvládli předtančení, ale mohu zodpovědně přiznat, že mi bylo bez vás smutno.(a nepovažuji to za slabost.) Tento No Name vyjde ještě před DJM „1960-1969“, takže se těším na všechny útočníky (za 4,7, nebo 43 stromem-vyberte si).
Howg.

Drobek

Agentura

Otázka na příští VH zní: „Co se vyrábělo ve zrušené továrně v Oslavanech?“

Příští Valná hromada

V úterý 1.12. 1998 18:00 hodin. klubovna „Židy“

Mikuláš

V sobotu 5. prosince do opět vypukne. Vzpomínáte na vydařeného Mikuláše minulý rok? Protože sobota je volný den, předpokládám, že většina z vás bude mít čas. Chcete-li zopakovat loňskou mikulášskou exkurzi po náměstí, v Delvitě ... domluvíme se na příští VH!

Ples

Tradiční skautský ples bude! To je ta dobrá zpráva. Ta horší je, že se v tom ještě nic neudělalo a už je nejvyšší čas. Napíšu tady alespoň základní informace.

Ples budeme pořádat pod pozemáckým stř. Srdíčko, a opět budeme trsat na Zahrádkářském domě (v záloze je ještě sál KVZ na Modřínové ulici). Termín ještě není přesně určen, ale půjde asi o sobotu okolo 20. ledna 1999. Po náročném a obtížném jednání, se nám podařilo zajistit nejoblíbenější kapelu na okrese, a to Fox Band.

Hlavním úkolem pro vás všechny je shánět sponzorské dary do tomboly a hlavně si nic neplánovat na druhou polovinu ledna, protože bude potřeba minimálně 15 lidí.

Sny (moje)

Máte nějaký sen? Nemyslím teď sny, které se zdají v noci, ale sny, které nás motivují a nutí něco dělat.

Určitě se to stává každému. Uvidíte nějakou věc, nebo případně člověka a okamžitě vás napadne: „To (toho) chci!“. Jenže to není sen, to je touha. A touha má většinou krátký život. Některé sny trvají celý život. Největší sen člověka je asi ten, aby to všechno smrtí nekončilo. Aby život pokračoval. Třeba někde jinde.

Mě osobně několik snů změnilo život. Nebo minimálně pozměnilo. Mrzí mě, když si nějaký můj bývalý kamarád nebo spolužák myslí, že vydělávám peníze a všechny si hrabu na svoji hromádku. Kdo mě dobře zná, ví, že to není pravda. Už několikrát v životě jsem poznal, že peníze vám nedají ani opravdové přátele, opravdovou lásku, ani vám nezachrání život. Ano vydělávám peníze, ale ty jsou potřeba, abych mohl uskutečňovat svoje sny, nechci o nich celý život jenom snít. Chci silnou motorku podobnou Harleiovy, je pro mě vyjádřením, ba přímo zhmotněním Svobody, chci dům s výběhem pro koně a s čistým vzduchem a vysokým nebem nad hlavou... Někdy ovšem mívám pochybnosti. Když se mi

všechno splní a nenajdu opravdovou Lásku, bude to mít smysl? To už ale není o snech, ale o naději. A naděje umírá poslední, že?
Splňte si v životě svoje sny, proto jste na tomto světě.

Drobek

Rokštejn

„Kam to jedete?“ ptali se nás známí, když jsme si to šlapali v to sobotní, mrazivé ráno na vlak. „Do přírody“, odpovídali jsme s úsměvem, dýchali jsme si na ruce a byli jsme rádi, že to můžeme říci s takovou samozřejmostí jako řeknou jiní-domů. Tentokrát jsme se vypravily jenom tři-Šejk, Zdenča a já. Hned ráno, když jsme přišli na nádraží, uviděli jsme čtvrtého člena naší výpravy - Bobise - stát před budovou nádraží. To by bylo v pořádku, byli jsme tak domluvení, ale co nebylo v pořádku bylo to, že měl na sobě civil. Hned nám bylo jasné, že nejede. Nejel, a ještě se vymlouval na návštěvu. Se slzou v oku jsme odjížděli směrem na Jihlavu. Cestu jsme si krátili vzpomínáním na staré časy, protože já a Šejk jsme zjistili, že jsme za mlada jezdili na stejnou osadu. Vzpomínali jsme tak usilovně, že jsme skoro nestihli vystoupit. Sebekriticky přiznávám, že hlavně já. V Přímělkově nás přivítal nezvykle silný a studený vítr, ale ani to nás nemohlo odradit od předem vytyčeného cíle. Během deseti minut jsme dorazili k Rokštejnu. V mírné mlze, zasazen do pestrých barev podzimního lesa vypadal velkolepě. Méně velkolepě vypadaly už z dálky znatelné barevné skvrnky pobíhající po zřícenině. Při bližším ohledání se ukázalo, že barevné skvrnky nejsou halucinace, ale mastňácká rodinka na pikniku. Dvě otělé maminky zrovna balili zbytky svačiny určené pro rotu hladových vojáků a zvesela okolo sebe rozhazovala tuny a tuny igelitových sáčků, přičemž okolo nich se batolil neidentifikovatelný počet křiklavě oblečených dětí. Jedna z maminek nám nabídla jablko. Šejk ho zdvořile odmítl, ale já bych si ho vzal. Byla to totiž nejpříhodnější věc k tomu, abychom s ní mohli zacpat dětičkám ústa. No přiznejme si upřímně, že teď trochu přeháním, ale každopádně se mi z nich chtělo zvracet. Po tom co banda terorizující mé nervy odtáhla plundrovat les někam jinam, lehce jsme posvačili a podél potoka jsme odešli do Dolního Smrčného. Tam jsme navštívili naši starou osadu, znovu si zavzpomínali a odešli do hospody. Po vypití několika čajů jsme se začali zabývat tím, jak se dostat domů. Po ujištění, že nám to jede až za deset minut jsme se začali pomalu zdvihát. Protože jsem jako jediný seděl vedle okna, zahlédl jsem skrz zamlžené sklo siluetu vlaku. S klidným vědomím, že to ještě nemůže být náš vlak jsem pronesl. „Hele nějaká mašinka“ a zdvihal se klidně dál. Vtom pohlédl z okna můj bratr, pronesl pár vulgárních slov a vystartoval z hospody. Svými bystrými smysly jsem pochopil, že to asi bude náš vlak a vystartoval jsem za ním. Ještě jsem stihl zachytit vtípnou Zdenčinu poznámku, že „to stihnem“ ale to už se dal vlak do pohybu. Šejk zařval

jako raněný býk, zamával kloboukem a věřte, nevěřte vlak vážně zastavil. A tak jsme stopli vlak a ujížděli jsme opět plní dojmů k domovu. Já teda nevím, ale řekl bych, že líp se víkend strávit nedá. Zkuste to taky!

Mějte se modře.

VIŇAS

Ze Scottových, Peťových a Fialíkových osmnáctin

- rýmy tak, jak se lýchly gratulantům v hlavách po požití troch vína

Blilo jaro blilo a dobře nám bilo.

Zdar Šejku, máme žlutou žvejku, žvejká se tahavě, píšeme váhavě.

Ahoj Kláro, máme nový fáro, jezdí se v něm skvěle, hlavně do prdele.

Tyčinky nám snědl Cydlík, poblil celý kyblík.

Ach slaná tyčko, Miros má žlutý tričko.

Ach naše Bedýnka, pálijou zde kamínka.

Mart'a sedí v rohu, má nakřivo nohu.

Mart'a v rohu sedí, divně na nás hledí.

Někdo je i vedle, jsou to velký knedle.

Flegma to je trouba, nasáklá jak houba.

Bylo jaro bylo, do němoty se spilo.

Sedíme tu hodinu, máme celou rodinu.

Flegma hraje na kytaru a já sedím radši v baru.

Kolem jedné hodiny, vymýšlíme koniny.

George hučí do Katky a přitom jí oplatky.

Charles má brýle jak UFO a odstává mu ucho.

Katka křivě sedí a na víno nepřítomně hledí.

Peť'a má černý rifle a na záchod utíká rychle.

Bobis sonduje co je v krabici, aby neměl opici.

A hraje si s Beruškou, prokládá to písničkou.

Katka pořád žere a s ničím se nesere.

Fialík je malý a oči se mu kalí.

Flegma moc pije a na všechny blije (A pak tady vyje)

Jsme pěkně dobití a jíme jak termiti.

Žeru jak prase a blít budu zase

Někdo pije a pak vyje, někdo kreslí a pak křestí, někdo spí a pak jí.

Už tu suším hubu, za chvíli už puđu.